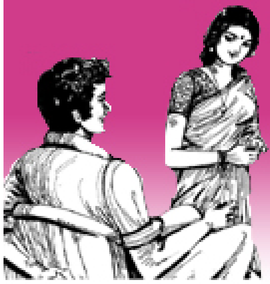

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆరునెలల కాలం చాలా నిర్లిప్తంగా ఎటువంటి అలలూ, అలజడులూ లేకుండా సాగిపోయాయి.

ఎవరి మనసుల్లో ఏమున్నా పైకి ఎలాంటి ఒడిదుడుకులూ కనబడకుండా కాలం సాగిపోయింది.

సరోజనికి మాత్రం చాలా దుర్భరంగా కాలం గడుస్తుందనే చెప్పొచ్చు.

అరుగుమీద యధావిధిగానే కూర్చుంటుంది సరోజని.

ఒకనాటి సరదాలూ, అల్లర్లూ సుదూరంగా జరిగిపోయి మసకేసి మాయమయిన దృశ్యాల్లా దర్శనమిస్తున్నాయి.

కనకారావుతో కాపురం, రోడ్డుకడ్డం కాసి అయినవాళ్ళని, కాని వాళ్ళని కాళ్ళకడ్డం పడి ఏడిపించడాలు, మాటకి మాట. అసలా రోడ్డుమీద నడవాలంటే ఎంతటి మగాడికయినా హడల్.

సుందరానికి మాత్రమే కాస్త మర్యాద ఇచ్చేది. అదీ అతన్ని చూసి కాదు. హేమంత్ తల్లంటే ఎనలేని ప్రేమా, గౌరవము వుండేవి తనకి. ఇద్దరూ కష్టంలో కష్టం, సుఖంలో సుఖంగా కలబోసుకుని కాలం గడిపారు.

ఇప్పుడేముంది!?.

ఒక భవనం శిధిలమై నేలమట్టమయినట్లు అంతా చదునుగా, అలలు లేని సముద్రంలా మబ్బుల్లేని ఆకాశంలా.. సరోజని గాఢంగా నిట్టూర్చింది.

నిజం చెప్పాలంటే మనిషికెప్పుడూ ఒక బాధ్యతో, సమస్యో ఉండాలి. అప్పుడే మనిషి చైతన్యంగా ఉంటాడేమో!

తనకే పిల్లలుంటే వాడు రెక్కలొచ్చి అన్యాయం చేసిపోయాడని దుమ్మెత్తి పోసి నాలుగు కొంపలకి పోయి చెప్పన్నా వచ్చేది. ఒక కోడలుంటే బతకనివ్వడంలేదని వీధిలో కూర్చుని రాగాలన్నా తీసేది.

ఈ మెలికలు లేని బాటమీద బతుకెన్నాళ్ళు సాగదియ్యాలో!?

అప్పుడే రామలక్ష్మి గ్లాసు తీసుకుని కలశంతో వచ్చిన లక్ష్మీదేవిలా ప్రత్యక్షమయింది.

అదివరకయితే ఏవన్నా వెటకారాలు చేసి ఏడిపించేది కాని ఇప్పుడు తనకన్ని విధాలా రామలక్ష్మే దిక్కయింది.

"అక్కా.. ఈ సంగతి తెలుసా?"

"ఏ సంగతే?"

"అదే వసుంధర వచ్చింది"

"ఎవరే?" చిరాగ్గా అడిగింది సరోజని.

"ఇంకెవరూ, హేమంత్ అత్తగారు. నిన్నంతా ఒకటే షాపింగులు. బజారుకెళ్ళి ఏవిటేవిటో తెస్తానే వుంది."

"అవునా.. తెలియదే ఏంటో హడావుడి"

"తెలియదు. నాతో మాట్లాడదు కదా.. నువ్వు చూడలేదా?"

"లేదే నిన్న హేమంత్ నీ ఎదుటేగా మాట్లాడాడు. నా ఆరోగ్యం గురించే అడిగాడు." అంది సరోజని ఆలోచిస్తూ.

సరిగ్గా అప్పుడే వసుంధర హడావుడిగా వచ్చింది.

"సరోజనిగారూ. బాగుండిరా?" అంటూ.

"ఆఁఆఁ! బాగానే ఉన్నాను అటకపడేసిన గుండిగలా. నువ్వేంటీ. చాలా సందడిగ సరదాగా ఉన్నావు. ఏంటి సంగతి?" అంది సరోజని ఆరాగా వసుంధర వైపు చూస్తూ.

వసుంధర భళ్ళున నవ్వి "మీరు దా సందడంటే. తెలియదా మీకు?!" అంది.

"తెలిస్తే.. ఎందుకడుగుతాను?"

"అంటే.. హేమంత్ దా చెప్పి వుండ్చేడేమోనని.."

"వాడు ఒక్కసారే నేను పోయినప్పుడు వూడుస్తాడుగాని.. నువ్వు సంగతేంటో చెప్పి వూడ్చు"

"ఇంకేముంది. నేనుదా అమ్మమ్మని కాబోతున్నా.. అదిదా విశేషం" అంది వసుంధర ఆనందంగా.

సరోజని మనస్సు ఒక్కసారి నొక్కినట్లయింది.

వెంటనే నవ్వలేకపోయింది.

కళ్ళలో వరూధిని మెదిలింది.

ఇదంతా తనే పూనుకుని చేసి ఎందుకో మనసారా హర్షించలేకపోయింది సరోజని. హేమంత్ పూర్తిగా పరాయి వాడయిపోయాడా? అని మనసు మూలిగింది.

వెంటనే వసుంధర తననే గమనిస్తోందన్న స్పృహ వచ్చి "అవునా! చాలా సంతోషం వసుంధరా, వాడు ఫోను చేసాడు కాని. నాకు చెప్పడానికి సిగ్గుపడ్డట్లున్నాడు. ఎన్నో నెల?" అనడిగింది సరోజని నవ్వుతూ.

"అయిదు. అందుకే వచ్చా! నాగినీకి సీమంతం చేసి వూడుద్దామని."

"మరి వాళ్ళొస్తున్నారా?"

"ఇప్పుడుదా దిగుదురు. మీకీ సంగతి చెప్పి వూడ్చాలని వచ్చా. మీరు దా తప్పక రావాలి. మీరు కూడ" అంటూ రామలక్ష్మికి కూడా చెప్పి పరిగెత్తినట్లుగా వెళ్ళింది వసుంధర.

వసుంధర వెళ్తుంటే అలాగే నిస్తేజంగా చూసింది సరోజని.

"పెళ్ళి కాలేదు కాలేదు - చేసుకోనన్నంత సేపు పట్టలేదు. అన్నీ జరిగిపోతున్నాయ్" అంది రామలక్ష్మి బాధగా.

ఆ మాటతో తేరుకుంది సరోజని.

"సంతోషమే కదే! ఎక్కడ ఆడి బతుకు మోడయిపోతుందోనని పోరింది నేనేకదా! ఆ పిల్ల ఎలానూ వీణ్ణి చేసుకోదు. మగాడు తోడులేంది బతకలేడే ఒక్కోసారి యింత దుర్మార్గంగా మాట్లాడేనని అనుకోకపోతే మా ఆయన నాముందే పోవటం మంచిదే అయ్యిందనుకుంటాను. అదే నేనయితే అతనికింత ఉడకేసి పెట్టేదెవరు? పలకరించేదెవరూ. చెప్పు" అంది సరోజని బాధగా.

"అదీ నిజమే అక్కా"

"అదీ నిజమే కాదు - అదే నిజం. మగాడివన్నీ డాంభికాలే. ఆడ తోడు లేకపోతే అంతే సంగతులు. సరే.. ఆ గ్లాసేంటె.. కాఫీపొడా? పంచదారా?" అంది సరోజని.

"పంచదారే. ఈ రోజు శుక్రవారం కదా. ఇంత పరవాన్నం చేసి అమ్మవారికి పెడదామని.." అని సిగ్గుసిగ్గుగా నవ్వింది రామలక్ష్మి.

"అబ్బా, ఏం భక్తే.. పాలెవర్ని అడిగావ్?" అంది సరోజని వేళాకోళంగా.

"ఊరుకో అక్క! నువ్వు కాకపోతే ఇంకెవరంట నాకిచ్చేది? పాలున్నాయిలే" అంది రామలక్ష్మి నవ్వుతూ.

"సరే పోయి ఆ డబ్బాలోది పోసుకుపో" అంది సరోజని నవ్వుతూ.

రామలక్ష్మి పంచదార తీసుకుని వెళ్తుంటే గాఢంగా నిట్టూర్చింది సరోజని.

నిజానికి తమకంత పంచదార అవసరమే లేదు. కనకారావు నాలుగు కేజీలు తెచ్చిపోస్తుంటే 'ఎందుకంత తెస్తావ్. నేనేవన్నా తీపొంటలు చేస్తున్నానా?' అని తను కసురుకునేది.

కనకారవు నవ్వుతూ 'పాపం రాములోస్తది కదే. అందుకే' అని నవ్వేవాడు.

ఆ రోజుల్లో ఎంత లేకపోయినా పక్కవాడికింత పెట్టాలంటే ఇంత సరదా. ఇప్పుడెంతున్నా లేదనే ఏడుపు.

సరోజని ఆలోచిస్తుండగానే గుమ్మం ముందు ఆటో ఆగింది.

హేమంత్ ఆటోదిగి "నువ్వు ఇంటికెళ్ళు. నేను ఆంటీతో మాట్లాడి వస్తా" అని చెప్పి నాగినీని సాగనంపాడు.

"రారా! ఇప్పుడే మీ అత్తొచ్చి సంగతులు చెప్పెళ్ళింది" అంటూ నవ్వింది సరోజని.

హేమంత్ ఇబ్బందిగా మొహం పెట్టి "ఆంటీ, ఎలా ఉన్నావ్ చాలా చిక్కిపోయావ్ తెలుసా?" అన్నాడు సరోజనీని చూస్తూ.

ఆ మాటకి సరోజని కళ్ళు చెమర్చాయి.

"వయసొచ్చి మీద పడుతుంటే వంట్లో కండ కరిగిపోదేంట్రా. ఇంతకీ నువ్వెలా ఉన్నావు. నాగిని నీతో బాగుంటుందా?" అనడిగింది సరోజని లేచి.

"కూర్చోరా, ఇంత కాఫీ తెస్తాను. రైలు దిగి ఇక్కడికే వచ్చావ్" అంటూ.

హేమంత్ మాట్లాడలేదు.

సరోజని వెళ్ళి కాఫీ కలుపు కొచ్చింది.

హేమంత్ కాఫీ తాగుతూ "ఆంటీ" అన్నాడు మెల్లిగా.

సరోజని హేమంత్ కేసి దీక్షగా చూసింది.

హేమంత్ కొద్దిగా లావయ్యాడు. చూడ్డానికి హుందాగా ఉన్నాడు. చేస్తున్న ఉద్యోగం, సంసారం అతనికి హుందాతనాన్ని తెచ్చి పెట్టేయనిపించింది.

"మీ అత్తగారు చెప్పిందిరా, చాలా సంతోషం" అంది చిరునవ్వుతో

హేమంత్ మాట్లాడలేదు.

"ఆంటీ!"

"చెప్పరా?"

"వరూధిని సంగతేమైనా తెలిసిందా?"

సరోజని లేని కోపం తెచ్చుకుంది" ఇప్పుడెందుకు వరూధిని సంగతులు?" అంది.

"అదికాదాంటీ, ఆ ఇల్లు నాకోసం తనఖాపెట్టింది. విడిపించాలి కదా! నేను లోన్ పెట్టాను. డాక్యుమెంట్సు తన దగ్గరే ఉన్నాయి. ఎలా విడిపించాలి?"

సరోజని ఆ మాటలు విని గతుక్కుమంది.

నిజానికి ఆ రోజు ఆ పిల్ల ఆ డబ్బు కట్టి తన మానప్రాణాలు రక్షించింది. లేకపోతే ఆనాడే తాను అంతమైపోయేది.

"అవున్రా, ఆ సంగతి మరచేపోయాను" అంది బాధగా సరోజని.

"వాళ్ళకున్న ఆస్తి అదొక్కటే. ఆ దుర్మార్గుడివలన మెడలో ఉన్న ఒక్క చెయిన్ కూడా పోగొట్టుకుంది వరూధిని. ఒక ఆఫీసర్ కూతురిగా బాగా పెరిగింది. అభ్యుదయ భావాలు, ముక్కుసూటిగా బ్రతికిన అమ్మాయి పెళ్ళిపేరుతో ఒక దరిద్రుడి వలన సర్వనాశనమైపోయింది. అందుకు నేనుకూడా కారణమయ్యాను. నా తండ్రి వలన ఇల్లువదిలి వెళ్ళిపోయింది. ఎక్కడుందో తెలియదు. ఈ ఇల్లు తిరిగి ఆమెకెలా అప్పజెప్పాలో తెలియదు. నేను యాంత్రిక జీవితం సాగిస్తున్నాను. నా తప్పు మరో ఆడదాని జీవితాన్ని నాశనం చేయకూడదని నాగిని పట్ల నా ధర్మాన్ని నిర్వర్తిస్తున్నాను. ప్రతిక్షణం నా మనసు వరూధిన్నే స్మరిస్తోంది. కనీసం వరూధిని బిడ్డకి ఈ యిల్లు నిలబెట్టాలి. అప్పుడైనా నా తండ్రికి నిష్కృతి లభిస్తుంది. ఎలా ఆంటీ? ఎలా నేను వరూధిని గురించి తెలుసుకోగలను" అన్నాడు హేమంత్ వేదనగా.

సరోజని హేమంత్‌ని ఆశ్చర్యంగానూ, కొంత బాధగాను చూసింది.

ఒక సామాన్య మగాడిలా హేమంత్ జీవితంలో సర్దుకుపోలేదని ఆమె కర్థమైపోయింది.

ఇక తనకు తెలిసిన సంగతులు దాయడం అన్యాయమనుకుంది సరోజని.

"ఆ పిల్ల ఇప్పుడు మద్రాసులో ఉందట్రా" అంది మెల్లిగా.

ఆ మాట వినగానే హేమంత్ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

"ఏమంటున్నావాంటీ?"

"అవున్రా, నీకీ సంగతి చెప్పకుండా దాచాను. నన్ను క్షమించు. అంతకు ముందే నీ పెళ్ళి జరిగిపోయింది" అంటూ మమత వచ్చి వెళ్ళిన సంగతులన్నీ ఏకరువు పెట్టింది సరోజని.

హేమంత్ కొన్ని క్షణాలు మాటలు రానట్లు చేష్టలుడిగి చూశాడు సరోజని వైపు.

"ఎంతపని చేసావాంటీ, కనీసం ఎక్కడుందోనన్నా తెలుసుకోలేదా?" అన్నాడు బాధగా.

"లేదురా, వివరాలు తెలిస్తే నువ్వీ కాపరం చెయ్యవని ఆ పిల్లని పంపించేసానేగాని ఇంత దూరమాలోచించలేదురా!" సరోజని బాధగా అంది.

"మద్రాసులో ఎక్కడని వెతగ్గలను. చిన్నపాటి ఆధారమన్నా లేకుండా" అని గొణుక్కున్నాడు తనలో తానే గోడకి జేరబడి నిస్సత్తువుగా.

"సరే, ఇంటికెళ్ళొస్తాను" అని లేచాడు దిగులుగా.

సరోజని హేమంత్ వెళ్తుంటే అపరాధిలా చూసింది.

వసుంధర రంగరంగ వైభవంగా మరో పెళ్ళిలా హడావుడి చేస్తోంది.

తెలిసిన వాళ్ళని తెలియని వాళ్ళని కూడా పిలిచేసింది.

అందులో సుందరం లేక అందరికీ స్వేచ్ఛ లభించినట్లయింది. హేమంత్ అక్కలందరూ దిగిపోయారు.

వాళ్ళ పిల్లాపాపలతో ఇల్లంతా సందడిగా మారిపోయింది అందరూ నాగినిని ముద్దుచేస్తూ అలంకరిస్తున్నారు.

వైజాగ్ సంపెంగలతో ఇల్లంతా ఘుమాయిస్తోంది. వసుంధర స్వీట్లు, పళ్ళు అన్నీ ముత్తయిదువులకివ్వడానికి కవర్లు కడుతోంది.

రాజేశ్వరి నాగినికి పూలజడ వేస్తోంది.

అసలే తెల్లటి నాగిని మరింత అందంగా మెరిసిపోతోంది.

ఆడబిడ్డల పరాచికాలతో హాలంతా నవ్వులతో దద్దరిల్లుతోంది. పెరట్లో వంటవాళ్ళు వంటలు చేస్తూ ఒకరిమీద ఒకరు అరుచుకుంటూ పనులు చేస్తున్నారు.

అంత సందడిలోనూ ఏ మాత్రం కలవలేని హేమంత్ వరూధిని ఆలోచనలో బెడ్‌రూములో ఒక్కడుగా పడుకున్నాడు.

అతని మనసులో వరూధిని పరిచయం, కలబోసుకున్న మాటలు అనుకున్న ఆశలు గిరగిరా తిరుగుతున్నాయి.

వరూధిని ఒక్కసారి కలవాలన్న బలమైన కోరిక, అది తీరే మార్గం లేక మనసు పడుతున్న వేదన అతన్ని నిలువెల్లా కుదిపేస్తున్నాయి.

హాల్లో సందడి అతనికి చిరెత్తిస్తున్నది.

ఒక్కసారి పైకి లేచి "అందరూ ఎందులోనన్నా దూకండి" అని అరచి తిట్టాలనిపిస్తోంది.

కాని అతని ఇంగితం అతని పీక నొక్కేస్తోంది.

ఇంతలో సరోజని కూడ అక్కడికొచ్చింది.

అసలు హేమంత్ ఏం చేస్తున్నాడో కొంపదీసి ఈ తంతంగం ఆపమని కేకలేస్తాడేమోనని ఆమె పరిగెత్తుకొచ్చింది.

హేమంత్ లోపల పడుకుని ఉన్నాడని తెలిసి కాస్త ఊపిరి పీల్చుకుని చాపమీద పోసిన మల్లెపూల దగ్గర కూర్చుంది.

"అలా ఖాళీగా కూర్చున్నారేంటి? తలా ఒక చెయ్యేసి దండ కట్టక!" అంది పూలని అటూ యిటూ తిరగేస్తూ.

పూలు బదులుగా గుప్పున వాసనలు వెదజల్లాయి.

"బాగున్నాయ్రా మొగ్గలు" అంది సరోజని.

"ఏదీ కట్టమంటే ఎవరికి దా మాల కట్టుడు రాదంట. అందరూ సూదులుదా పట్టుకుని గుచ్చుతావుండారు. గుచ్చిన దండేమందం! ఏమిదా ఆడవాండ్లు వీళ్ళు" అంది వసుంధర తను కూర్చుని దండకడ్తూ.

"అవునిప్పుడు పిల్లలకి పూలు కట్టుడు రాదు. పెట్టుడూ రాదు" అంది సరోజని చమత్కారంగా.

"మీకు గూడ వచ్చి పూడ్చుదా?" అనడిగింది వసుంధర మళ్ళీ.

"అత్తకిదా వచ్చి పూడ్చును. అత్తదా దండకడితే చూడ చక్కగా ఉండును" అంటూ నవ్వింది రాజేశ్వరి.

రాజేశ్వరి మాటకి అందరూ పకపకా నవ్వారు.

మనసులు సంతోషంగా ఉన్నప్పుడు ప్రతిమాటకీ నవ్వేవస్తుంది.

నవ్వులక్కడ పూలలా విచ్చుకుని పరిమళాలు వెదజల్లుతున్నాయి

హేమంత్‌కి పుట్టబోయే బిడ్డ ఆడపిల్లా - మగపిల్లవాడా అని కాస్సేపు తర్జన భర్జన పడుతున్నారు.

"మీకు దా వస్తే కట్టండి వదినా!" అంది వసుంధర దారం రీలు సరోజని వైపు విసురుతూ.

సరోజని చకచకా దండ కట్టడం మొదలెట్టింది.

ఆమెవేళ్ళు అతి లాఘవంగా మల్లెల్ని అటూ యిటూ పేర్చి దారం మెలి తిప్పి ముడేస్తుంటే వసుంధర చిత్రంగా చూసింది.

"మీరు దా శానా బాగా కడుతుండ్రు" అంది మెచ్చుకోలుగా. చూస్తుండగా సరోజని అందరికన్నా పెద్దదండ అందంగా కట్టేసింది.

"దండ చక్రం మాదిరి ఉంది"

రాజేశ్వరి ఈసారి వసుంధర వైపు చూసి "అత్తా నువ్వు మాట్లాడే భాష తెలుగా, తమిళమా, మలయాళమా?" అంది నవ్వుతూ.

ఆ మాటకి నాగిని పూలజడని సర్దుకుంటూ "మా అమ్మది బడాయి. కావాలని ఏసగా మాట్లాడుతుంది. నేను హాయిగా తెలుగు మాట్లాడుతుంటే ఇక్కడ పుట్టిన ఈవిడ పె..ద్ద తెలుగురానట్లు ఏక్ట్‌చేస్తుంది" అంది వెక్కిరిస్తూ.

వసుంధర కోపం నటిస్తూ "ఇప్పుడు దా కడుపుతో ఉంటివని వూరుకుంటిని లేదంటే నీకు వీపుదా మోగేది" అంది.

అందరూ భళ్ళున నవ్వారు

వంటవాడొకడు టీలు, టిఫిన్‌లు అందిస్తుంటే "మీ ఆయనకిచ్చారా?" అంది వసుంధర.

"వద్దులే దాన్నిప్పుడు హైరాన పెట్టడం దేనికి, నేనిస్తా ఇటుతే" అని టీ గ్లాసు, టిఫిన్ ప్లేటు తీసుకుని హేమంత్ గదిలోకి వెళ్ళింది సరోజని.

హేమంత్ గోడవైపు తిరిగి పడుకున్నాడు.

నిద్రపోతున్నాడో లేదో తెలియడంలేదు.

"ఏవంతూ!" అంటూ చిన్నగా పిలిచింది.

హేమంత్ ఇటు తిరిగి "నువ్వా అత్తా!" అని లేచి కూర్చున్నాడు.

"ఇంద, టీ తాగు" అంటూ గ్లాసందించింది.

హేమంత్ టీ తాగుతుంటే "చూడు, ఇల్లంతా సరదాగా, సందడిగా ఉంది. నువ్వలా చిన్నబుచ్చుకుని కూర్చోకు. మీ నాన్న బతికిన్నాళ్ళు గదికొకళ్ళు గమ్మున కూర్చునేవారు. ఎవరైనా సంతోషంగా వుంటే మీ బాబుకి ఒళ్ళంతా మంటలు లేచేవి. ఇన్నాళ్ళకి స్వాతంత్ర్యమొచ్చి అందరూ సరదాగా హాల్లో కూర్చున్నారు. నువ్వు కూడా నవ్వుతూ ఉండు. బాగోదు" అంది మెల్లిగా.

హేమంత్ తల దించుకున్నాడు.

"చూడు వరూధిని తెలివిలేని పిల్లకాదు. ఆ ఇంటిని పోనివ్వదు. తప్పక కాపాడుతుంది. ఎవరో ఆమె వరూధినీని బాగా చూసుకుంటున్నదట. ఆమె తప్పక వరూధినికీ సహాయం చేస్తుంది. ధైర్యంగా ఉండు. దిగులుపడకు" అని హెచ్చరించి గది బయటకి వచ్చింది.

పోస్టులో వచ్చిన నోటీసులు చూస్తుంటే వరూధిని దగ్గరగా వచ్చి నిలబడింది రాజేశ్వరి.

"ఏంటవి?"

"కొంతకాలంగా వడ్డీ కట్టడంలేదు కదమ్మా. మన యింటికి ఆక్షన్ వేస్తామని బ్యాంక్ నోటీసులిచ్చింది." అని చెప్పింది వరూధిని.

"మరెలా?" అంది ఆదుర్దాగా రాజేశ్వరి.

"ఎక్కడయినా లోన్ దొరికితే ఇంటిని విడిపించి అమ్మేద్దామనుకుంటున్నాను" అంది వరూధిని.

"అయ్యో, అమ్మేస్తావా నాన్న కట్టిన యిల్లు?" అంది రాజేశ్వరి నొచ్చుకుంటూ.

వరూధిని విరక్తిగా నవ్వింది.

"అన్నీ నాన్నలో, తాతలో కడ్తారు. అలాగని శిధిలమైనా ఉంచలేం కదమ్మా!"

"శిధిలమా! ఎంత బాగుంది?"

"అంటే నా దృష్టిలో అక్కడ మనం పడినవన్నీ కష్టాలే. "

"మిగిలినవన్నీ చేదు జ్ఞాపకాలే. తిరిగి ఆ ఊరువెళ్ళాలని అనుకోవడం లేదు నేను."

"మరి చిత్రకేమిస్తావు?"

"మంచి చదువు, వ్యక్తిత్వం - అది చాలు"

రాజేశ్వరి మరేమీ మాట్లాడలేదు.

అంతలోనే సుశీల వచ్చిందక్కడికి.

"ఏంటీ తల్లికూతుళ్ళు ఓ డిస్కషన్. తెలుసుకోవచ్చా?" అనడిగింది నవ్వుతూ వచ్చి కూర్చుని.

"ఏంలేదు" అంది వరూధిని నవ్వుతూ.

"రహస్యమా? అయితే వద్దులే చెప్పకు" అంది సుశీల. వరూధిని ఇబ్బందిగా నవ్వి "ఏం లేదాంటీ, మా యిల్లు బాంక్‌లో మోర్ట్‌గేజ్ చేసాను. ఇంట్రస్టు కట్టక ఆక్షన్‌కి వచ్చింది" అంది.

"మరేం చెయ్యాలని"

"ఏదైనా లోన్ దొరికితే ఆ యింటిని విడిపించి అమ్మేద్దామని"

"ఎక్కడ దొరుకుతుంది లోన్. నీ ఆఫీసులోనే ప్రయత్నించు" అంది సుశీల ఎటో చూస్తున్నట్లుగా.

ఆమె అంతరంగం అర్థమయి ఆశ్చర్యంగా చూసింది వరూధిని.

"కాని..."

"ఏం చెప్పకు. రేపు అప్లయ్ చెయ్యి. దీనికింత ఆలోచనదేనికి? ఏం చేసారీరోజు వంట?" అంటూ రాజేశ్వరివైపు తిరిగి అడిగింది సుశీల.

రాజేశ్వరి తెల్లబోతూ "ఇంకా మొదలెట్టలేదు" అంది గాభరాగా.

"బజ్జీలు వెయ్యండి. తినాలని వుంది" అంది సుశీల వాతావరణాన్ని తేలిక చేస్తూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments